

Augustdorfā no 1950 -1952. Gadam

Ieviņa Picka

Visi vesēlie un darba spējīgie "dīpīši" (DP) varēja izceļot uz Ameriku, Austrāliju, Angliju un arī uz citām zemēm, kuras Otrās Pasaules karš nebija tā sagrāvis, kā Vāciju. Arī es gribēju izceļot uz Ameriku. Caur vēstuļu saraksti iepazinos ar vienu katoļu mācītāju, Monseigneur Velkmi, viņš man sagādāja galvojumu ieceļošanai Amerikā. 1949. gada decembrī braucu no Olpes/Sauerlandē, kur dzīvoju pie vāciešiem, uz Blombergu, lai pievienotos DP grupai. Ziemassvētki tuvojās un Blombergas kultūras dzīve ritēja raiti ar teātra uzvedumu un kori. Koris meklēja dziedātājus, pieteicos ar lielu prieku dziedāt korī, kuru vadīja pazīstamais Jānis Norvilis. Tikai dažas nedēļas vēlāk paziņoja, ka Blombergas mītnes jāatbrīvo un ka visus DP pārvedīs uz Augustdorfu.

Aizbraukšanas diena pienāca, vēsa mākoņaina, skumju pilna, jo devos pretīm atkal nezināmam mērķim. Vieniniekus iedalīja vienā kravas vāgī. Biju pārsteigta, ka līdzbraucēji ir trīs kungi. Neatminos, cik ilgs bija brauciens no Blombergas uz Augustdorfu, bet braucot paspējām iepazīties. Aleksis Rubulis, jur. cand.studējis Pinaberga Baltijas Universitatē, Nikolajs Picka, cand.fil. studē Getingenā (Göttingen), trešo

kungu gan vairs neatceros, laikam neatstāja nekādu sevišķu iespaidu.

Augustdorfā mani uzņēma nelaipni. Istabiņa bija iedalīta tā saucamajā „Sibīrijā“, 95. barakā. Maziņa, šauriņa istabiņa ar dzelzs gultiņu, maziņu plītiņu, koka kasti par galdiņu, tāds bija istabiņas iekārtojums. Pēc tuvākas apskates, baidījos, ka varēšu nosalt, jo ārsienas bija šķirbainas. Bet arī citiem istabiņas nebija labākas, šķirbas bija aizlimētas ar papīriem, arī es nolēmu tā darīt pēc iespējas ātrāk. Visi trīs kungi bija izvietoti tieši šķērsām pretīm manai istabiņai. Viņiem gāja tīri jautri, plītiņa bija lielāka un sasildīja telpu, vienam kungam bija katliņš, otram pannīna, vēl bija glāzes un šķīvīši. Kā vēl vairāk vajag, lai uzlūgtu nosalušu, skumju vieninieci uz "vakara mielastu"? Sapazinušies jau bijām braucot, kādēļ nepieņemt ielūgumu?

Es pastāstīju par savu dzīvi Olpē un viņi stāstīja par savām studijām un gūstekņu laiku. Es biju gandarīta, ka varēju būt latviešu vidē, jo biju izsalkusi, noilgojusies pēc latviešu valodas. Biju pavadījusi piecus gadus pie vāciešiem. Vēlējos ātri izklūt no savas trūcīgās dzīves. Nikolajs Picka jau vakarā izrādīja vēlēšanos ar manīm tuvāk iepazīties. Protams, man nebija nekas pretīm, jo viņš bija izskatīgs un sarunās likās inteligents un centīgs. Mana sirds iedegās neizdzēšamās mīlestības liesmās. Jau pēc trim mēnešiem mēs apprecējāmies. Aleksis Rubulis bija mūsu laulību liecinieks. Tā kā Nikolajs nepar kādu

naudu nevēlējās izceļot, es savu Amerikas galvojumu atdevu Aleksim Rubulim.

Studiju menešus pavadījām Getingenā, bet mazā istabiņa 95. barakā bija mūsu studiju brīvdienu „Paradīze“.

1951. gadā piedzima mūsu dēls Ārvaldis Nikolajs. Vārds Ārvaldis iepatikās manam vīram, jo Ģirts Ārvaldis gleznoja skaistus klusās dabas motīvus. Bieži viņš arī ciemojās pie mums jau lielākā istabā 39. barakā. Nikolajs pirms iesaukšanas vācu armijā bija beidzis Rīgā VEF tehniku un prata labot visādus elektriskos aparātus. Viņš bija iecienīts radio labotājs.

Semestra brīvdienās, Nikolajs pasniedza Augustdorfas ģimnāzijā filozofiju un psiholoģiju. Nikolajs bija vienmēr steigā. Kādu rītu viņš negāja uz skolu pa ceļu, bet caur priežu mežiņu. Tur polietes bija izvilkušas striķi veļas žavēšanai, mans Nikolajs kā nelaimes putns ieskrēja ar seju tieši veļas šņorē un nu zem deguna un vaigiem iezīmējās asiņaina svītra. Tāpēc viņš bija ieskrējis skolā ar asiņainu seju. Protams, skolniekiem bija iemesls izdomāt kā apcelt Filozofu: "Picka ir izmucis no Drakulas zobiem"...

Arī Augustdorfas DP palēnītēm sāka pārcelt uz Minsteri, mēs bijām vieni no pirmajiem, kurus tur izvietoja 1952. gadā.

Ieviņa Picka-Emharte, Aidlingenā, Vācijā.